

Момчило Попадић

ОНО ВРИЈЕМЕ

Никада више оно вријеме
неће на врата закуцати.
Ни случајно. Неће муцати
злехуди глумац. Неће сљеме

задрхтати на исти начин
нити ће море испод моста
нашој љубави бити зачин,
као некада. Овог госта

нећемо дочекати више.
Све то мене и моју драгу
жалости. И ћутимо влагу
цијелим срцем, ко да кише

не престају. Као да тјеме
мало пробада. Али нека.
Други долази из далека.
А ми смо за њих о н о вријеме

КАД СУ САМО БРЕЗЕ ОСТАЛЕ

Отишла Агнеза, сад нема Агнезе
и право је вријеме за мутне кантате;
могуће је снівати и мислити на те
кад те више није, кад су само брезе

остале и увојци и сјетне сање.
Сада је угодно остати без нада
крај дрвореда, испод колоноада;
вољети све тише, вољети све мање.

Сад је тако лијепо као у почетку.
Могуће је можда и без лажне страсти
неку стару љубав од пепела спасти
и опјевати је у једноме ретку.

СВИ СУ АГНЕЗУ ЉУБИЛИ

Сви су Агнезу љубили
као њежан цвијет на води
као снове о слободи
и сви су је изгубили.

Агнезу сви су тражили
и сви у погрешном смјеру
најзад изгубише вјеру
бол су у вину блажили

А ја обијах прагове
свих оних кућа у луци
стишћући срце у руци
Све сам пратио трагове

Коначно једне јесени
пронађох је сасвим бијелу
Хитро је обљубих. Цијелу
ноћ бијасмо занесени

Међутим открих ненадно
кад почеше јутром звона
да је лаж. Не бје она.
И све је било безнадно.

ПИО САМ ВИНО И САЊАО АГНЕЗУ

Пио сам вино и сањао Агнезу;
необузdana је била попут ријечи,
нашао сам мирис њен у благом сљезу,
мирис жалостан и сладак; воњ што лијечи,

а не зацељује, воњ јак, воњ зле крви.
Воњ необичан, далек, као воњ шума
ледених у зору. Воњ оштри што мрви
и просипље иглице сунца крај друма.

Нашао сам поглед њен гдје спи у руци
продавачице кестења, поглед зрели
планине под снијегом, поглед у луци
усидрен. Поглед што негдје смо га срели

случајно, одавно. Нашао сам тијело
Агнезино у диму како се њише.
Још бих нашао свашта кад би се смјело,
али се не смије. Не смије се више.

Попио сам вино, отишла је она
и поглед њен и воњ ишчили у тами,
само још брецају невидљива звона;
ја и моје срце остали смо сами.